

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1572 usque ad annum 1581

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1772

VD18 90118642

§. 9. Cornelii Mussii mors.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67232)

Sæcul. XVI.
A.C. 1574.

eodem itineris focius ad Synodum Tridentinam seligebatur, zelo quidem, ac pietate insignis, nunquam tamen profundioris eruditionis laude clarus, cum unice in inquirendis, atque impugnandis Protestantibus emereret, ubi nonnunquam vehementia minus æquitati consona eos adoriebatur: erat enim hæreticæ pravitatis Inquisitor in Galliis contra eos, qui novam sectam profitebantur, quo tamen munere hæreticorum invidiam sibi vel maxime accersebat, & diceriis in ejus contemptum sparsis ab illis lacebatur, donec tandem Anno Domini millesimo quingentesimo septuagesimo quarto Parisiis Facultatis Doctor extremum clauserat diem. Scripsit is plura opuscula, ex quibus præcipuum est tractatus de Sacrificio Missæ, quod tamen opus innumeris, iisque prorsus inutilibus digressionibus scætet, omnique sana crisi tam circa Authores, quos allegat, quam circa textuum, quos citat, selectum destitutum est.

§. IX.

Cornelii Mussi mors.

*Jos. Musso
in vita Cornelii Mussi.
Dupin p.
114.*

Die nona Januarii eodem anno supra millesimum quingentesimo septuagesimo quarto Cornelius Mussus, seu Musso Bitutinus Episcopus, ac celebr-

Sæcul. XVI.

A. C. 1574.

berrimus sui ævi Prædicator vivis valedixit. Natus is erat Placentiæ in Italia Anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo undecimo: vix autem nonum ætatis suæ annum attingerat, dum in præfata urbe Fratrum Minorum Conventum ingrediebatur, ut satisfaceret voto, quo ejus Mater, dum hunc Filium in lucem ediderat, sese obstrinxit: porro cum ingenii sui acies, memoriæ felicitas, raræque ejusdem dotes illum aliquando in eximium Prædicatorem evasurum pollicerentur, hinc Pater Jacobus Roza de Candazo, illum sibi tanquam Discipulum aggregabat, cujus magisterio juvenis hic scholaris humanioribus literis apprime imbutus tanta oris facundia Verbum Dei annuntiabat, ut intra breve temporis spatium sibi magnam nominis sui famam compararet, ac Venetiis, & Patavii cum ingenti Auditorum applausu ad populum diceret: postea autem in Theologia Doctoratus laurea insignis in Papiensi Universitate Professor statis horis Metaphysicam publice tradebat: inde vero Bononiam evocatus meritorum suffragio ad Petro-Honorianum Episcopatum evehebatur: cum autem summus Pontifex ejusdem paræneses in Evangelia percipere vellet, ac ex iis magnam voluptatem caperet, eundem Bituntinæ

Q 2 .

Ec-

Sæcul. XVI.
A.C. 1574.

Sarp. hist.
Concil. Trid.
l. II. ann.

1545.
Pallav. hist.
Cont. Trid.
l. 8. c. 7. n. 4.

Ghilini the-
atr. d'huomo
lettr. p. 2.

Ecclesiæ præfecit, atque ad Tridentinam Synodum ablegavit, ad cuius initium Cornelius latinum sermonem habuit, ac cum maximo applausu suas dilucidationes circa doctrinam de justificatione proposuit, simulque rigidas hypotheses circa dogma de prædestinatione rejecit: insuper ibi calumnias Curiae Romanæ impactas confutavit adversus eos, qui abusus circa Episcoporum electiones, & plurium beneficiorum possessionem summis Pontificibus imputare audebant. Ceterum Cornelium, atque Archiepiscopum Materanum Legati in Synodo amplioribus honorabant elogiis, eorumque merita literis Romæ deprædicabant: hinc postquam Julius III. Paulo III. successerat, Cornelius Prælati Domestici, atque a cubiculis Minister seligebatur, quem Papa minime dimittebat, nisi postquam ejus præsentiam ibidem esse necessariam, a Synodi Præsidente edoctus fuerat: Concilio autem interrupto Mussus ad suum Episcopatum reversus, ibi substitit, usque dum Pius IV. in Papam fuerat electus, ubi Romam profectus est, mox tamen ab eodem Pontifice unacum Nepote suo in Germaniam decernebatur, quo itinere in Ferdinandi aula ejusdem Cæsaris benevolentiam sibi demerendi occasionem nactus est, hinc ibidem plu-

rini

Sæcul. XVI.
A.C. 1574.

rimi habebatur : postea vero Romæ In-
quisitionis negotiis, necnon rerum, quæ
Tridenti agitabantur, discussione vacans
absoluta Synodo Roma discessit, ac Bi-
tuntum sese recipiens ibidem eliminandis
morum corruptelis, atque explendis
probi Præsulis partibus totum sese man-
cipabat. Denique decem omnino an-
nis in sua Diæcesi subsistens Pio V. fi-
liale obsequium reddere, suamque pa-
triam invisere, demumque Venetias
coatendere statuit, ut ibidem quædam
opera prælo subjici curaret, inde dein
Romam revertebatur eodem profus
tempore, quo Gregorius XIII. Pio V. in
Pontificatu successerat, a quo etiam Pa-
pa recens electo, ut ei assisteret, deti-
nebatur, nequaquam iter suum prose-
qui permissus, nisi postquam anno sa-
cro initium fuerat datum: verum Mus-
sus usque ad hanc solemnitatem vitæ
suxæ dies protrahere haud valuit, mor-
tuus Romæ die nona Januarii Anno
Christi millesimo quingentesimo septua-
gesimo quarto, ætatis suæ ferme sexa-
gesimo tertio.

Scripsit tractatum de Diæcesium vi-
sitatione, & visitandi modo, qui juris
publici factus inscribitur: *Synodus Bi-
tuntina*; reipsa enim hic tractatus com-
plectitur acta Synodi, quam Mussus Bi-
tunti celebrabat: insuper edidit latinum

Sæcul. XVI.

A.C. 1574

commentarium in epistolam Divi Pauli ad Romanos Anno salutis nostræ millesimo quingentesimo octogesimo primo, & demum octogesimo octavo typis impressum: præterea Italo sermone elucubravit aliud commentarium in *Magnificat* Anno salutis nostræ millesimo sexcentesimo decimo octavo Coloniensibus literis excusum: porro inter præcipua hujus Præsulis opera recensentur illius sermones, quorum plura volumina post ejus obitum publicam lucem aspexerant, ubi ad primi voluminis initium invenitur Bernardini Tomitani dissertatio de elegantia, methodo, atque argumentis sermonum, quos hic Prælatum concinnabat: nihilominus propter nævos Concionatoribus sat familiares redarguitur, quippe plus de verborum nitore, quam rationum firmitate sollicitus exornando suo sermone magis, quam argumentorum solliditati intentus erat. Ceterum ejus sermones, quos Mussus jejunii verni tempore habuit, Auctor vitæ illius Cardinali Farnesio Anno Domini millesimo quingentesimo octogesimo sexto nuncupabat, iique postea in Gallicum idioma translatis, atque Anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo octogesimo quarto typis excusi prodierunt.

§. X.

§. X.

Sæcul. XVI.
A.C. 1574.*Pauli Manutii obitus.*

Hoc item anno Paulus Manutius Aldæ Filius Venetiis Anno post Christum natum millesimo quingentesimo duodecimo natus mortalitatem exiit. Is per aliquot annos Venetiis in patria sua literarum excellentia eminebat, musisque recens resuscitatis novum addebat splendorem, a Pio V. Romam venire iussus, ut Typographiæ Apostolicæ curam in se susciperet, ac sacri Codicis editioni præesset: insuper huic Viro Republica literaria tot Authores antiquos tam Græcos, quam Latinos, ceterosque cum summa solertia, ac nitore typis vulgatos in acceptis referre tenetur: ipse vero nonnisi de argumentis profanis tractatus quosdam edidit, atque aliquamdiu Bibliothecæ Vaticanæ præfuit: tandem autem die sexta Aprilis Anno a partu Virginis millesimo quingentesimo septuagesimo quarto ætatis suæ sexagesimo tertio fati functus, sepultusque fuit in Ecclesia Sanctæ Mariæ supra Minervam. Reliquerat unicum Filium nomine Aldam, quem Clemens VIII. Vaticanæ Typographiæ præfecit.

*Thu. l. 59.**p. 65.**Imper. in
Musæo hist.
Miræus de
Script. Eccl.*